

Preek 14-6-20 Bunnik – ds. Greet van 't Slot, Zeist

Lezingen: Jesaja 40 : 27-31 en Mattheüs 9: 35-38 en 10: 1

Geliefden, waar u ook bent, alleen of met elkaar, gemeente van onze H.J.C.,

Er was eens een stad met een muur eromheen. Er woonde een paar duizend mensen. Het is in het jaar 739 voor Chr. De stad met de muur eromheen wordt bedreigd. Bedreigd door vijandelijke machten van buitenaf en door moreel verval van binnenuit. En in de stad met de muur eromheen gaat het leven gewoon door alsof er niets aan de hand is: de vrouwen sieren zich op en worden versierd. De mannen bedrinken zich en verwaarlozen intussen hun wijngaarden. Men gunt de ander zijn akker niet, en ook niet het licht in elkaars ogen.

De stad met de muur eromheen heeft een naam. Zij wordt genoemd: stad van vrede, Jeruzalem. Niet omdat haar bewoners zo braaf zijn. Deze naam lijkt eerder een holle klank. En toch is deze naam heel profetisch: zo zal, zo moet het zijn en zo zal het eens worden. Deze naam roept ergens toe op: om te strijden voor vrede en om bemoedigd te worden om de vrede te vinden: shalom chawerim! Kom vrienden, roepen de profeten: laten we bidden om vrede en tegelijk vechten voor vrede!

Plechtig klonk wat Jesaja zei: *Vanaf de Sion klinkt zijn onderricht, vanuit Jeruzalem spreekt de Heer. Hij spreekt recht tussen de volken, vertrouw op God.* Het zijn hoopvolle en bemoedigende woorden. Maar ja, werkt het wel wat uit wat de profeet tegen de inwoners van Jeruzalem zegt? Zij horen het niet of luisteren niet. Hij kan beter ophouden met oproepen te doen en zijn opdracht teruggeven aan God. Jona had 't beter bekeken, die staakte en nam de benen.

Inderdaad: er kwam helaas niets van terecht. De stad met de muur eromheen liet zich verlokken om in zee te gaan met grootmachten, zogenaamde bondgenoten. Het betekende hun ondergang. Juda wordt van de kaart geveegd, Jeruzalem veroverd, de tempel verwoest, en het belangrijkste deel van het volk gedeporteerd naar Babel. Daar in Babel zitten ze intussen al 35 jaar en het einde is nog niet in zicht.

Ondanks al die ellende zijn de profeten op hun post gebleven, ze zijn blijven spreken, mannen als Ezechiël en Jeremia. En ook toen de ontwikkelingen de goede kant op gingen bleven zij het volk aanmoedigen om hun aandacht niet te laten verslappen. Uiteindelijk zou het wonder gebeuren: de Perzen kwamen aan de macht en de tolerante koning Cyrus heeft het volk laten gaan. We are free, we are free at last! De profeten riepen hen telkens op een nieuw begin te maken en zich niet aan het doemdenken gewonnen te geven. *Jacob, waarom zeg je, - Israël, waarom beweer je: mijn weg blijft voor de Heer verborgen en mijn God heeft geen oog voor mijn recht?* Kijk eens met andere ogen en luister eens met andere oren. En het wonder gebeurde: zoals eens de Schelfzee spleet waardoor het volk een vrije doortocht kreeg, spleten de volken in tweeën om het volk te laten gaan. Een vreemde koning bleek een messiaanse koning te zijn.

God wil zich in deze wereld naam blijven maken, geen andere trouwens dan die Hij al heeft: ***Ik ben die ik ben*** en heeft daarvoor een volk, heeft mensen nodig. En de profeten zijn er die hen door dik en dun aanmoedigen en bemoedigen: *Hij geeft de vermoeide kracht, de machteloze geeft Hij macht in overvloed.* Hij is op zoek naar mensen die elkaar overtuigen dat er telkens een nieuw begin, een andere weg mogelijk is.

Er is ook een stad zonder muur eromheen. Een stad waar sommigen van leven, waar anderen zich uitleven, waar hét leven zich afspeelt en waar het voor anderen geen leven is. Er wonen 100 duizenden mensen. Er zijn er die niemand kent. Het is de 21ste eeuw na Christus. De stad zonder

muur eromheen wordt bedreigd, van binnenuit door sociale woningnood, door armoede, door verloedering. Van buitenaf door geldjagers, door raddraaiers en door gelukzoekers. Veel andere steden en dorpen vertonen dit beeld, soms in het klein.

De steden hebben mooie namen: Utrecht, Rotterdam, Amsterdam, Den Haag. Plek onderaan de rivier de Rijn, aan de Rotte, aan de Amstel, en een stad als een park met hagen. Mooie steden met prachtige initiatieven, helpende handen, met kunst en cultuur. Maar voor sommigen is 't er verre van leefbaar, omdat anderen zich er teveel in uitleven. In die stad zonder muur eromheen is behoefte aan rust, aan vrede, er is behoefte aan bemoediging door volhouders en doordouwers. Om juist dít vol te houden: de *strijd* voor de leefbaarheid én de *bemoediging* voor een plek waar het goed toeven is. En vertaal dit maar door naar steden en dorpen als Zeist, Bunnik. Het is nodig dat er profeten aan het woord blijven, en klokken geluid worden. De kerk heeft deze taak meegekregen. Het ligt in haar wezen besloten wil zij kerk van Christus zijn. Hij verkondigde de blijde boodschap van het Koninkrijk in steden en dorpen én Hij werd met ontferming bewogen over hen die leden onder geweld of uitbuiting, omdat zij voortgejaagd en afgemat worden als schapen die geen herder hebben, het staat er in één adem. En er ging wat veranderen. Jezus, die van de volksnood een volksdeugd wil maken, komt handen tekort.

In zo'n stad waar het onrecht ons uit de achterstandswijken wordt toegeroepen, waar de onvrede gaapt uit de rosse buurt, zielloosheid uit de verdwaasde gezichten van drugsverslaafden. Waar mensenhandel aan de orde van de dag is. Waar mensen worden afgerekend op hun huidskleur of geaardheid. Daklozen doelloos rondslechteren en slapen in dozen onder bruggen. Is er nog een kerk die door blijft vechten, die niemand afschrijft? Die weet van genezing van ziekten en allerlei kwalen en zich voor de mensen inzet. Een kerk waar het hoge Woord eruit komt waardoor mensen worden aangeraakt en aanvaard. De oogst zal er zo groot zijn dat er altijd arbeiders tekort zijn, dat klinkt verrassend. Het Koninkrijk zal komen, maar wil nu reeds in en door mensen in navolging van Christus gekend worden en herkenbaar zijn. Mensen, mannen en vrouwen, zwart en blank, die samen bezig zijn. Die elkaar onderling bemoedigen en positief over elkaar denken en spreken.

Het werd 2020, het werd en is coronatijd. Een bedreiging voor alle mensen in grote en kleine steden en in dorpen overal ter wereld. Veel moesten we uit handen geven, er kwamen nieuwe regels om met elkaar om te gaan. De kerken kunnen geen gewone diensten houden. Zingen in een zangkoor is gevaarlijk geworden. Een anonieme vijand klopt aan onze deuren. Er was een gevecht van leven op dood in ziekenhuizen en verpleeghuizen. Er wordt hard gewerkt, en geploeterd op alle fronten. Een onzichtbaar virus van buitenaf leidt tot nieuwe muren, zelfs om onze huizen. Maar dan ontstaat er veel creativiteit, van en door kinderen, jongeren en ouderen. De kerken gebruiken nieuwe technieken en blijven spreken, hun profetische stemmen hoeven niet te zwijgen, de blijde boodschap, het evangelie met de uitbundige Paasboodschap klinkt door alle gaten en kieren van onze samenleving, krijgt opnieuw handen en voeten in ons *anders dan anders* omzien-naar elkaar. Zingen en musiceren doen we in kleine bezetting en thuis zingen we in stilte of hardop mee.

En die stad van de vrede, van de shalom, welzijn op alle fronten van het bestaan, komt die er nog? Waar geen rouw en verdriet is? Die bestand is tegen bacteriën en virussen? Met de beste kennis kun je niet voorspellen of en wanneer het er ooit van zal komen. Daarvoor heb je *geloof* nodig en *vertrouwen*. Deze komen niet uit de lucht vallen, maar waaien ons wel aan, door de Pinkstergeest, als een geschenk, als een gave. Ze zijn zeer besmettelijk, maar leiden niet tot de dood, wel tot leven. Als moderne profeten blijven de kerken getuigen, de bijbelse verhalen over God en mensen doorvertellen en als dienst aan de wereld er op creatieve manier handen en voeten aan geven, op een afstand die toch heel dichtbij komt en de harten raakt. Want Uw Koninkrijk komt. Amen.